Одплив буденний сказ, немов би шумний катер,
за брязкіт ланцюгів сховалася іржа,
і знову в морі день упав за елеватор,
над бортом золотим канатом з-під ножа.

О, тихий порте мій, — вечірня заводь трансу,
що серце і думки за рейдами запер,
де віє з-поза плеч м'язистим ренесансом,
та з люльок, — за димком, — пахучий канупер.

Люблю твоє лице, і ці поснулі стяги,
і скромний орнамент бетонових аркад,
...а десь, такі ж, як ти, цвітуть архіпелаги, —
романтика моя залізних естакад.

Химерно!? Правда!? Так!? Яку ж ліпити норму
на серце молоде — зрадливу оболонь!?
Привіт тобі, привіт... і бурі, бурі, шторму!
У нас з тобою все... за тишею вогонь!

ЖИТТЯ Й РЕВОЛЮЦІЯ, 1927, ч. 6; передрук із ЖИВУ Й ПРАЦЮЮ, Харків, 1930, с. 13-18.